

Chương 36

Văn phòng điều tra về đốt nhà của sở cảnh sát nằm trên tầng lầu thứ ba của City Hall. Lữ dò từng tên của các phòng đặc biệt kê trên một bảng lớn giữa hành lang và sau cùng chàng thấy tên Steve Wesley nằm gần cuối hàng. Phòng 304B. Chàng quay lại nói với Kim:

- Kim biết gì về tên cảnh sát này không?

Kim gật đầu:

- Em có hỏi một số luật sư đã có dịp giao tiếp với tên này. Hắn là loại khó chơi! Nổi tiếng kỳ thị. Hắn đã bị cảnh cáo vài lần vì chuyện kỳ thị này rồi!

Lữ không nói. Chàng nhớ lại về khinh khỉnh đáng ghét của tên trung úy cảnh sát bữa tối cháy khu apartment và cảm thấy thêm phiền. Lại càng rắc rối hơn! Chàng trầm nghĩ. Lữ dắt tay Kim ra khỏi thang máy dừng tại tầng ba. Bàn tay Kim mềm mại và ấm áp. Nàng không rút tay lại khi Lữ tự nhiên nắm lấy tay nàng lúc bước vào thang máy. Và nàng đã xung em với Lữ, nồng nàn, như thể hai người là đôi tình nhân. Lữ thấy chàng may mắn. Trong bất cứ điều rủi ro, không may nào cũng có một tia nắng hồng của hy vọng. Kim là ánh sáng đến với chàng trong những ngày của đen tối này.

Chàng cần gì hơn nữa? Lữ có bao giờ quản ngại những khó khăn. Những chướng ngại vật trên đường đi của chàng đều sẽ bị đạp đổ. Huống gì tình cờ cho

chàng gặp Kim, người nữ luật sư giỏi giang, đẹp quyến rũ và đầy ắp những tình yêu này. Lữ hít một hơi dài. Chàng sợ gì vài tên cảnh sát hèn hạ, thô bỉ và đáng ghét như tên Steve Wesley! Kim dặn chàng trước khi bước vào văn phòng:

- Anh Lữ nhớ nhé! Để em đối đáp với tên này. Anh chỉ trả lời khi em gật đầu ưng thuận. Anh chớ nổi nóng bất tử! Nó nói gì mặc kệ nó!

Lữ gật đầu. Chàng cười thầm. Kim quá lo xa! Chàng đâu phải khờ khạo gì để dễ dàng mắc bẫy mấy tên cảnh sát tép riu! Kim bắt tay Wesley khi hắn đưa hai người vào bàn làm việc. Nàng nói:

- Tôi là luật sư đại diện cho ông Lữ trong vụ cháy khu apartment do công ty của ông Lữ làm chủ hôm trước. Ông Lữ là người rất bận rộn. Tôi cũng không có thời giờ nhiều. Hy vọng trung úy giúp cho những thủ tục khai báo này được giản tiện và nhanh chóng một chút!

Lữ nhìn Kim khâm phục. Nàng nói với Wesley bằng một giọng tự tin, hơi có vẻ kè cà, cốt ý cho tên này phải tự đặt mình vào thế hạ phong. Tuy nhiên cũng không quá đáng để Wesley phải khó chịu ngay. Steve Wesley mỉm cười. Hắn có vẻ hòa hoãn trước một nữ luật sư trẻ đẹp như Kim. Nhưng hắn không phải là người dễ bị kẻ khác trấn áp. Wesley nói:

- Chúng tôi chỉ làm bốn phạm thôi! Nếu ông Lữ không

có điều gì phải che giấu, tôi tin chắc cũng sẽ không mất nhiều thời giờ đâu!

Lữ cau mày. Steve Wesley bắt đầu giở giọng hăm dọa. Kim nói ngay không để cho Lữ mở miệng:

- Thân chủ của tôi không có gì để dấu diếm. Ông Lữ đang bị thiệt hại nặng vì vụ cháy nhà này. Ông ta chỉ muốn cảnh sát các ông làm nhiệm vụ một cách nhanh chóng để tìm ra thủ phạm và kết thúc cuộc điều tra càng sớm càng tốt!

Steve Wesley nhếch mép cười nửa miệng:

- Thưa vâng! Tôi tin ông Lữ cần tiền của hãng bảo hiểm bồi thường càng sớm càng tốt thì đúng hơn! Xin ông cho biết đêm hôm cháy ông ở đâu trong khoảng thời gian từ 1 giờ đến 3 giờ sáng!

Kim ngắt lời hắn ngay:

- Trung úy cho tôi biết! Ông Lữ có phải là người bị tình nghi hay không?

Wesley lắc đầu:

- Ông Lữ không phải là người bị tình nghi chính thức bây giờ. Tuy nhiên chúng tôi có bốn phạm phải nghi ngờ tất cả mọi người. Nhất là những kẻ có thể được hưởng lợi trong vụ cháy khu apartment này!

Kim đưa cho Wesley một xấp giấy:

- Đây là bản ước tính về các thiệt hại cho công ty của ông Lữ do vụ cháy khu apartment gây ra và số tiền phỏng chừng hãng bảo hiểm sẽ bồi thường. Trung úy có thể thấy ngay dù được bồi

Chương 36

thường, công ty ông Lữ cũng vẫn còn bị tổn hại nhiều.

Nàng nói giọng thách đố:

- Khu apartment này số người muốn chiếm hơn 96%. Trị giá tài sản mỗi năm tăng 20% vì là khu sang, không phải khu nghèo như South Central. Không ai đi đốt để lấy bảo hiểm như các vụ đốt nhà cảnh sát các ông điều tra tử trước đến giờ!

Wesley hơi sượng. Hắn thừa hiểu Kim muốn nói đến các vụ đốt nhà ở các khu đen gần đây văn phòng điều tra của hắn không tìm ra thủ phạm. Hắn nói để bào chữa, không còn mạnh mẽ như trước:

- Chúng tôi chỉ theo dõi mọi đầu mối có thể nghi ngờ thôi. Và lại còn tấm áo thun có tên của hiệu "Don's Hamburger" của ông Lữ trông coi?

Kim cười khẩy như thể chuyện tấm áo thun Wesley đưa ra là trò trẻ con không đáng để ý đến. Nàng quay sang Lữ:

-Ông Lữ cho trung úy Wesley biết về khoảng thời gian từ một giờ đến 3 giờ sáng đêm đó ông ở đâu như ông Wesley này muốn biết đi!

Lữ trả lời ngắn gọn:

-Tôi ở nhà, đang ngủ lúc đó!

Kim thảy lên bàn Wesley một tờ giấy khác:

-Đây là lời khai của người gác khu condo nhà ông Lữ có thị thực chữ ký. Người gác này chứng mở cổng an ninh cho ông Lữ đi về nhà lúc 11

giờ đêm và thấy ông Lữ đi ra lúc 4 giờ sáng khi ông Lữ được báo tin khu apartment bị cháy.

Wesley nhú mày. Hắn không ngờ Kim đã chuẩn bị đầy đủ mọi sự và sửa soạn cho mọi câu hỏi của hắn. Hắn hỏi lại:

-Còn tấm áo thun?

Kim trả lời, giọng làm ra vẻ chán nản, như thể câu hỏi không xứng đáng để được trả lời:

-Trò đốt nhà cố tình để lại tang chứng buộc tội kẻ khác là trò trẻ con. Trung úy thừa hiểu điều đó. Tôi nghĩ văn phòng điều tra arson này nên để thời giờ tìm ra thủ phạm đích thực hơn là mất năng lực về những điều tra không phải chỗ như thế này!

Wesley không nói gì. Hắn trầm ngâm một lúc. Những lý lẽ Kim đưa ra quá vững chãi và nàng quá sắc bén. Hắn đã có dịp nghe nói về người nữ luật sư Việt Nam trẻ tuổi của tổ hợp luật sư Holmes, Vickens & Berry. Kinh nghiệm cho hắn biết không nên đụng tới những luật sư sừng sỏ của tổ hợp này. Và quả thực hắn chỉ muốn làm khó dễ Lữ vì hắn ghét bộ mặt da vàng của chàng. Những tên Á Đông sang đất này làm giàu trong khi hắn vẫn chỉ còm cõi số lương bốn chục ngàn một năm. Hoạch họa cho bọn nó sợ, cho chúng biết ai là chủ nhân ông của xứ sở này! Wesley sau cùng lên tiếng:

- Ông Lữ không phải là người bị tình nghi! Chúng tôi

sẽ đi tìm những đầu dây khác để điều tra. Tuy nhiên trong vòng một tháng tới, yêu cầu ông sẵn sàng có mặt để chúng tôi điều tra thêm nếu chúng tôi cần hỏi lại ông.

Kim ra hiệu cho Lữ đứng dậy. Nàng giơ tay ra bắt tay Wesley:

- Tốt lắm! Ông Lữ sẽ có mặt tại Los Angeles trong vòng tháng tới bất cứ lúc nào ông cần hỏi gì thêm. Hy vọng ban điều tra của ông làm việc nhanh chóng và sẽ tìm ra thủ phạm.

Wesley đưa hai người ra đến cửa. Hắn bâng khuâng một lúc sau khi Lữ và Kim đã bước vào thang máy. Có khi nào hắn đầu hàng một cách nhanh chóng như vậy đâu? Lại là một kẻ da màu nữa! Wesley lắc đầu. Chắc hắn hết thời rồi!

Nhưng người nữ luật sư của tên da vàng này đẹp quá! Hắn hít hít mùi hương của nàng còn phảng phất trong căn phòng. Tại sao trên đời lại có thể có những người đàn bà thơm tho và quyến rũ đến thế!

Lữ ngồi đối diện với Kim trong tiệm ăn nhô ra ngoài biển của Redondo Beach. Chàng nhìn nàng qua ly rượu vàng óng hai người cầm trên tay. Chàng thấy đôi mắt Kim huyền ảo lung linh trong ánh sáng hắt lên từ ngọn nến trên bàn và rùng mình. Có phải sợi giây nối nào đó đến

Chương 36

tử côi vô hình, tử đôi mắt nàng, thắt chặt lấy trái tim chàng làm Lữ ghen thờ. Lữ cất tiếng phá sự im lặng đang vây bủa hai người:

- Em giỏi quá. Anh thấy Wesley như bị khóa họng. Hắn không phản ứng lại nổi. Anh thật may mắn gặp được em!

Kim mỉm cười:

- Hắn cũng chưa yên đâu! Nếu không tìm ra được dây mối nào, em nghĩ hắn cũng sẽ chẳng kiếm được ai, hắn sẽ quay lại quấy rầy anh nữa!

Lữ lắc đầu:

- Hắn cũng chẳng làm gì hơn được! Có em bên cạnh, anh đâu cần gì để ý đến bọn cảnh sát đó nữa!

Nhưng vẫn còn kẻ thù của chàng đứng trong bóng tối! Vẩn! Chàng sẽ phải giải quyết chuyện này ngay, không thể để lâu hơn được. Lữ thầm nghĩ! Mỗi gai nhọn bên sườn để thêm ngày nào sẽ đâm sâu ngày đó.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để những chuyện hắc ám vây bủa lấy chàng. Mỗi sự việc có vị trí của nó. Bây giờ là thời gian của chàng và Kim, là lúc ăn mừng cho thành công đầu tiên. Là lúc nhìn nhau để những tràn đầy lắng đọng tâm tư. Lữ tiếc chàng không có những rung cảm và tài năng như Sơn, bạn chàng. Lữ muốn diễn tả cho Kim biết những cảm nghĩ của chàng, những xúc động của chàng khi ngồi đây, nhìn ra biển thẳm một màu xanh ngát,

bao phủ bởi sự hiện diện của nàng, của những long lanh ánh mắt nàng, chìm đắm với mùi hương của da thịt nàng.

Không! Chàng không có tài như Sơn, chàng chỉ biết đắm đắm nhìn nàng, gửi đến nàng những xúc động mãnh liệt đang ủa đến trong chàng, để nàng nhận biết. Chàng không nói ra được. Và có lẽ cũng chẳng cần phải nói ra!

Kim nhận từng ánh mắt của Lữ như những luồng điện giật. Nàng biết nàng đã uống chút rượu nhưng không đủ để không còn mức đề kháng như thế! Kim đã vô tình với biết bao thèm muốn mê say của những người đàn ông khác. Điều gì nơi Lữ đã làm nàng thay đổi? Kim không biết nữa. Có phải vì đôi lông mày rậm của chàng? Vì khuôn mặt cương nghị, ngạo nghễ của chàng? Vì ánh mắt như bốc lửa, mãnh liệt của chàng? Hay chỉ vì mùi nồng tử châu thân chàng tỏa ra?

Kim có một khứu giác bén nhạy. Nàng không thể chịu được những mùi quá đáng. Và nàng thích những mùi hương lạ, những pha trộn của những mùi vị hấp dẫn và quyến rũ nàng. Kim để ý đến mùi của Lữ từ lúc mới gặp chàng. Mùi nồng nơi người Lữ đã bắt đầu kích thích nàng, càng lúc càng tăng. Kim cảm thấy tự nguyện cho mình khi nghĩ đến Lữ sau khi

gặp chàng. Tại sao nàng không thể nghĩ đến gì khác ngoài mùi nồng tử thân thể chàng! Như thể bản năng nàng đã được thức dậy. Và đòi hỏi nàng đi tìm lấy sự quyến rũ đã đến từ khứu giác và bao phủ lấy nàng, bắt buộc nàng chiếm đoạt một cách trọn vẹn hơn nữa.

Má Kim đỏ bừng. Hơi thở nàng bỗng trở thành gấp rút. Điều gì đã xảy đến cho nàng? Kim tự hỏi nhưng nàng không tìm câu trả lời. Nàng thấy nàng đứng dậy, đến bên Lữ, bỏ ly rượu chàng đang cầm trên tay và ôm lấy cổ Lữ. Kim hít một hơi dài. Mùi của Lữ, đã bắt đầu trở thành quen thuộc, chạy ủa vào khắp tế bào trong cơ thể nàng, làm nở nang từng mảnh da thịt nàng. Và nàng nghe tiếng chính nàng run rẩy, nói như ghen lời bên tai Lữ:

-Anh đưa em về nhà anh đêm nay!